

1. Тому полишімо початки науки Христа, та й звернімося до досконалости, і не кладімо знову засади покаяння від мертвих учинків та про віру в Бога,
2. науки про хрищення, про покладання рук, про воскресіння мертвих та вічний суд.
3. Зробимо й це, коли Бог дозволить.
4. Не можна бо тих, що раз просвітились були, і скуштували небесного дару, і стали причасниками Духа Святого,
5. і скуштували доброго Божого Слова та сили майбутнього віку,
6. та й відпали, знов відновляти покаянням, коли вдруге вони розпинають у собі Сина Божого та зневажають.
7. Бо земля, що п'є дощ, який падає часто на неї, і родить рослини, добрі для тих, хто їх і вирощує, вона благословення від Бога приймає.
8. Але та, що приносить терня й будяччя, непотрібна вона та близька до прокляття, а кінець її спалення.
9. Та ми сподіваємось, любі, кращого про вас, що спасіння тримаєтеся, хоч говоримо й так.
10. Та не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любови, яку показали в Ім'я Його ви, що святим послужили та служите.

11. Ми ж бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму завзятість на певність надії аж до кінця,

12. щоб ви не розлінились, але переймали від тих, хто обітницю успадковує вірою та терпеливістю.

13. Бо Бог, обітницю давши Авраамові, як не міг ніким вищим поклястися, поклявся Сам Собою,

14. говорячи: Поблагословити Я конче тебе поблагословлю, та розмножити розмножу тебе!

15. І, терплячи довго отак, Авраам одержав обітницю.

16. Бо люди клянуться вищим, і клятва на ствердження кінчає всяку їхню суперечку.

17. Тому й Бог, хотівши переважно показати спадкоємцям обітницю незмінність волі Своєї, учинив те при помочі клятви,

18. щоб у двох тих незмінних речах, що в них не можна сказати неправди Богові, мали потіху міцну ми, хто прибіг прийняти надію, що лежить перед нами,

19. що вони для душі як котвиця, міцна та безпечна, що аж до середини входить за заслону,

20. куди, як предтеча, за нас увійшов був Ісус, ставши навіки Первосвященником за чином Мелхиседековим.

